

ANADOLU'NUN ÇOCUKLARI

Büyük şehirlerde yaşayan insanlar ülkelerindeki her yeri öyleymiş gibi zannediyorlar. Anadolu'nun köylerinde bir kaleme bile ihtiyaç duyan çocukların varlığından habersiz yaşıyorlar. Öykümüz İstanbul'da yaşayan Ömer'in Güney Doğu Anadolu'ya gitmeye gitmesiyle başlıyor.

Özel bir okulda 5. sınıfa giden, derslerinde başarılı bir çocuktum ben, arkadaşlarım arasında sevilen çok iyi bir çocuk olmama rağmen bazen ben de her çocuk gibi memnuniyetsiz olabiliyordum. Yaz tatilinde birkaç aile dostumuzla birlikte tatile gitmeye karar vermiştik. Babamın iş yaptığı Yılmaz amca bizi memleketi Batman'a davet etmiş ve Batman, Mardin, Diyarbakır gibi illeri gezebileceğimizi ve bizleri orada en iyi şekilde ağırlayabileceklerinden bahsetmişti. Tabii bu teklif benim hiç hoşuna gitmemişti çünkü benim kafamdaki tatil, turistik bir yerde lüks bir otelde keyif yapmaktı. Ama büyükler karar vermiş ve Güney Doğu Anadolu turu için hazırlıklar başlamıştı bile.

Havaalanında diğer aile dostlarımız ile buluştuktan sonra yolculuğumuz başlamıştı. Batman Havaalanına indiğimizde güzel bir hava karşılamıştı bizi. İstanbul'dan oldukça sıcak olan Batman'a iner inmez şehrin merkezine doğru yol almaya başladık. İstanbul'dan sonra çok farklı gelmişti bu şehir bana. Yani hiç beğenmemiştim bu şehri. Şehirde biraz vakit geçirdikten sonra Yılmaz amcanın evine dinlenmeye gittik. Ertesi gün Mardin'e doğru yola çıktık. Önce Malabadi Köprüsüne gitmeye karar verdik. Oraya vardığımızda Malabadi Köprüsü ile ilgili bilgi ararken bir anda etrafımızı çocuklar sarmıştı. Ben neler olduğunu anlayamıyordum. Bu kadar çok çocuk birden nereden gelmişlerdi diye düşünürken; çocukların konuşmalarının tuhaf olduğunu fark etmiştim. Türkçenin başka bir şekliydi sanki konuştukları dil. Çocuklardan biri annemin koluna yapışmış, yalvarıyordu. Meğer köprüünün tarihçesini anlatma karşılığında para istiyormuş. Etrafımızı saran bu çocukların hırsızlık yapabileceklerini veya bize zarar verebileceklerini zannedip epeyce korkmuştum. Bu korkuyla annem ile babamın ellerine sıkı sıkı sarılmıştım. Birkaç çocuk, beraber gittiğimiz gruplara anlatmaya başlamışlardı bile. Bize rehberlik eden çocuklardan biri o kadar güzel anlatıyordu ki onu okulla gittiğimiz gezilerdeki rehber ağabeylere benzetmiştim. Anlattıkları bittikten sonra bir de Malabadi türküsünü söylemişlerdi. Benim çok garibime, annemlerinse çok hoşuna gitmişti. Rehberlik hizmeti karşılığında annem iyi bir harçlık vermişti çocuğa. Parayı alırken çok utanan çocuk diğer çocuklara hiç benzemiyordu çünkü diğer çocuklar çok açgözlüydü. Babam, Yılmaz amcalar ile geziye devam ederken Annem ve ben ilgimizi çeken küçük rehber Musa'nın hayat hikâyesini dinlemeye başlamıştık.

Musa, Batman'ın köylerinden birinde yaşayan altı çocuklu bir ailenin 8 yaşındaki en küçük çocuğuymuş. İki abla ve üç ağabey ile birlikte yaşadıkları köyde iş olmadığı için babası

mevsimlik işçi olarak başka illere gidiyormuş. Ablasının biri küçük yaşta evlenmiş diğer ablası da evde annesine yardım ediyormuş. Diğer iki ağabeyi ilçedeki atölyede sigortasız çalışıyorlarmış. Musa ve evde kalan kendisinden iki yaş büyük Ali ile birlikte gelen turistlere rehberlik hizmeti verip harçlıklarını çıkartmaya çalışıyorlarmış. Annem, Musa'nın kardeşlerinin kaçınıcı sınıfta okuduklarını sorduğunda Musa çok utanmıştı çünkü Ali ve Musa'dan başka okuyan yoktu. Diğer kardeşleri ilkokuldan sonra yani 5. sınıftan sonra çalışmak zorunda oldukları için okulu bırakmışlardı. Musa ilkokuldan sonra da okumak ve öğretmen olmak istiyordu. Bunun için de çalışıp kitap, defter, kalem gibi ihtiyaçlarını ailesine yük olmadan almak istiyordu. Annem ve ben çok etkilenmiştik Musa'nın anlattıklarından. Her ikimiz de ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyorduk çünkü çocuk yaşta çalışıp para kazanmanın ne demek olduğunu ikimiz de bilmiyorduk. Gezi boyunca Hasan Keyf gibi turistik yerlerde Musa gibi çocuklarla çok karşılaştık. Kimisi para istiyor kimisi de kalem, defter istiyordu, bizden herkes çok şaşkıncı. İstanbul'a dönerken Yılmaz amca bize bazı açıklamalarda bulunmuştu. Memleketindeki işsizliğin her geçen gün arttığından buna karşılık iş sahiplerinin sigortasız çalıştırdıkları için çocuk işçilerin çok çoğaldığından bahsetmişti. Ben neden bahsettiklerini çok anlamamıştım o zaman. Musa bile biliyordu sigortasız işçinin ne demek olduğunu çünkü ailesinde hep bu konular konuşuluyormuş ama ben bilmiyordum. Eve geldikten sonra anneme sigortasız çocuk işçilerin ne demek olduğunu sorduğumda anlayabileceğim şekilde bana anlatmıştı. Yani benim anladığım çocuklar devlet babanın güvencesi olmadan çalışıyorlardı.

Güney Doğu Anadolu turumuzda gördüğüm ve yaşadığım şeylerden dolayı çok üzgündüm. İnsanların özellikle çocukların ne kadar zor şartlar altında olduklarını gördükten sonra kaybettiğim kalemlerimin, yüzüne bile bakmadığım bir oda dolusu oyuncaklarımın, eskimeden sıkıldığım kıyafetlerimin değerini o zaman çok daha iyi anlamıştım. Ben her geçen gün bir şeylerin düzeleceğini düşünürken yaşadığım şehirde bile her gün sokaklarda para kazanmaya çalışan çocukların çoğaldığını görmek beni çok üzüyordu. Bu durum beni o kadar üzmüştü ki bir şeyler yapmak için düşünmeye başlamıştım.

Erol Alper Baruter

7E

Özel Marmara Ortaokulu